

Európa 100 milliárd dollárt megtakaríthatott volna magának, ha nem oda telepít naperőművet, ahol nem süt a nap, és oda épít szélenergia-parkot, ahol fúj a szél – állapította meg egy korábbi davisói Világgazdasági Fórumra készült tanulmány.

Mint azt a Világgazdaság írja, Spanyolországban 65 százalékkal többet süt a nap, mint Németországban (évi 1750 kilowattóra négyzetméterenként az 1050-nel szemben). Ehhez képest Németországban hatszor annyi napelem-kapacitást létesítettek, mint Spanyolországban (33 gigawatt az 5 gigawattal szemben), és a különbség azóta csak nőtt.

Ugyanez megfordítva igaz a szélenergia-területekre, hiszen a kevesebb szelet kapó Spanyolországban már 23 gigawatt teljesítményű szélenergia-kapacitás termeli a villamos energiát. Ha minden ország olyan megújuló energiát használna, amelyben a legjobb, akkor 100 milliárd dollárral kevesebből is megoldható lett volna az azonos mennyiségű megtermelt villamos energiához szükséges termelői kapacitás – állítja a tanulmány. A szakértők szerint további 40 milliárd dollár megtakarítható lenne akkor, ha a tagországok között nagyobb kapacitású vezetékeken keresztül jobban összehangolnák az ellátást. A digitalizáció és a napi, illetve napon belüli szállításra kötött kontraktusok fejlődésével az energiapiacok keresleti és kínálati oldala is rugalmasan menedzselhető. A szükséges kapcsolódó infrastruktúra-beruházások és szabályozásmódosítások mellett alacsonyabb összköltségű lehet az energiaellátás. A probléma gyökere, hogy az energiapolitika megvalósítása az egységes Európai Unióban is jórészt tagállami cselekvési terveken alapul, és az egyes tagországok között már abban sincs egyetértés, hogy miként viszonyuljanak az atomenergiahoz vagy a szén használatához.

Lengyelország – természeti adottságainak megfelelően – csendben, de mereven ragaszkodik a szélenergia-területekhez, miközben más tagállamok a zéró karbon elvét hangoztatják. Németország deklarálta, hogy nem fog atomerőműveket üzemeltetni, ám más államok – és nem csupán Magyarország – nagyon is barátai a nukleáris alapú energiatermelésnek. Mindez nem zárja ki a határokon átívelő piac-összekapcsolási folyamatokat és a hatékonyság növelését.

A decentralizáció, a kis méretű erőművek elterjedése és a tárolás alternatív lehetőségei pedig nemcsak országos szinten, hanem egészen kis skálában is működőképesek. Akár egy-egy utca vagy lakóközösség, esetleg egy kisebb település fogyasztása is remekül becsülhető megfelelő szenzorok, mérők beépítésével és az adatok elemzésével, így tulajdonképp semmi akadály, hogy egy ilyen egység speciális, kizárólag neki szóló villamosenergia-áránlatot kapjon az áramszolgáltatótól. Sőt, ha ebben az egységben valamelyik ház termel valamilyen megújuló energiát – például napelem van a tetején –, akkor a rendszer ezt is figyelembe veheti, és helyben található vevőt a napsütéses órákban keletkező többlet-energiamennyiségre. A jövő a decentralizált betápláláson alapuló és az igényeket smart és big data megoldások révén rugalmasan kezelő, jól szervezett hálózatoké.

Ezért mondják a davosi Világgazdasági Fórum beszélgetéseinek résztvevői is, hogy a jövő energiaellátásában a szolgáltatóknak közelebb kell kerülniük a fogyasztókhoz. Az új piaci modell egészen új mentalitást kíván meg tőlük, mint az eddigi, kvázi monopol pozíció, amikor a fogyasztók nem választhattak a szolgáltatók vagy azok különböző csomagjai között, főleg, hogy ilyenek többnyire nem is léteztek. Ezzel szemben a jövőben ugyanúgy lehetne majd váltogatni a lakásokba beérkező villamos energia előállítója, szolgáltatója és annak szolgáltatáscsomagjai között, ahogy ma szétnézünk a weben, mielőtt mobiltelefon-szolgáltatót vagy konkrét csomagot választanánk. (Azzal a fontos különbséggel, hogy a mobil-adatforgalommal ellentétben villamos energiából némi tudatossággal a kisebb fogyasztói körök részben vagy egészben önellátók is lehetnek.)

(OrientPress)